

peněžních vkladů a že dopisem ze dne 20. června 1919 oznámila mu, že se zřetelem k částečnému uvolnění vkladů převádí k tíži jeho vázaného konta 20% jeho pohledávky na jeho řádné konto a dále že žalovaná činila podle dopisů ze dne 18. července 1919, ze dne 19. července 1919 a ze dne 27. září 1919 výplatu z dolarového konta závislou jen na tom, že budou dolary uvolněny zdejší devisovou ústřednou, ale když jí bylo sděleno, že devisová ústředna je uvolnila (dopis ze dne 23. září 1919), najednou odepřela výplatu z dolarového konta z důvodu, že její americké pohledávky nebyly dosud uvolněny, že usilovala o desekvestraci svých amerických pohledávek, aniž se slovem při tom zmínila o tom, že z části jde o dolary žalobcovy, a že teprve, když poznala, že vyskytují se překážky a snaha o desekvestraci nesetkává se s úspěchem, začala v dopisech ze dne 18. března a 22. listopadu 1920 rozlišovati mezi žalobcovým americkým požadavkem a svými pohledávkami americkými, ačkoliv, jak shora uvedeno, měla u The National City Bank of New York jen jediné konto, znějící na 207.707.20 dolarů. Neprávem tudíž vytýká dovolání, že právní posouzení odvolacího soudu co do použití čl. 376 prvý odstavec obch. zák. jest úplně pochybené a jest naopak uznati, že jest správné a že zákonu a věci vyhovuje. Odvolací soud při tomto právním posouzení věci zejména neporušil ani zásady, vyslovené v §§ 499 a 511 c. ř. s., když, jak nahoře již bylo zdůrazněno, nejvyšší soud ve svém zrušovacím usnesení vyslovil v této příčině toliko pochybnost (viz slovo: »sotva«) pro případ, že by šlo o pouhé zřízení pohledávek v cizozemsku, a dále, že ustanovení čl. 376 odst. 1 obch. zák. by nemělo místa, když žalovaná — aspoň podle korespondence — neoznámila žalobci, že vstupuje sama do obchodu, a když po doplnění řízení nařízeného tímto zrušovacím usnesením se ukázalo, že žalovaná prohlášení podle čl. 376 prvý odstavec obch. zák. potřebné učinila třeba jen mlčky (§ 863 obč. zák.). Vystoupila-li však žalovaná jako samsmluvnice ve smyslu svých obecných podmínek pokud se týče čl. 376 prvý odstavec obch. zák., pak ovšem nepřichází již v úvahu předpis čl. 368 druhý odstavec obch. zák., nýbrž přísluší nárok na peníze, totiž na dolary, splatné v Americe, žalobci proti žalované bance jako přímé jeho dlužníci a byla proto tato povinna, dáti žalobci dolary v Americe k dispozici, třebas svým vlastním kontem u The National City Bank of New York pro zavedenou a toliko jí stíhající sekvestraci nemohla volně nakládati.

Čís. 6986.

Vyrovnačí řád.

K okolnostem §u 10 (1) vyr. řádu dlužno přihlížeti z úřadu.

Po zahájení vyrovnačího řízení nelze nabytí pro pohledávku za dlužníkem soudcovského práva zástavního ani práva na uspokojení na věcech jemu náležejících až do doby, dokud vyrovnačí řízení nebylo právoplatně skončeno nebo zastaveno. Vyrovnačí dlužník musí dodržeti vyrovnačí, bylo-li již právoplatně potvrzeno, bez ohledu na to, že vyrovnačí řízení nebylo ještě formálně prohlášeno za skončené. Nedodržel-li

dlužník vyrovnání, nastávají účinky §u 57 vyr. ř. a čl. III. nov. čís. 99/1923 a lze nabytí pro pohledávku za dlužníkem soudcovského práva zastavního nebo práva na uspokojení na věcech jemu náležejících, třebas vyrovnací řízení nebylo dosud právoplatně prohlášeno za skončené.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1927, R II 58/27.)

Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. **D ů v o d y:** Podle spisů, na jichž základě byla exekuce povolena, bylo proti povinné firmě a jejím společníkům usnesením ze dne 16. listopadu 1925 zavedeno vyrovnací řízení, k čemuž bylo při povolení exekuce přihlížeti. Návrhu exekučnímu nebylo vyhověti, protože podle samé exekuční žádosti nebylo toto řízení ještě skončeno výrokem soudním, což vyplývá ostatně také ze záznamu vyrovnacího komisaře.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Tvrdí se, že povinná strana podala rekurs proti povolení exekuce, ačkoliv bylo s jejím souhlasem dne 20. listopadu 1926 navrženo zrušení exekuce, a že tudíž rekursní soud rozhodl o této stížnosti, jakkoliv již exekuce byla zrušena, takže v čase rozhodnutí již právně nepozůstávalo vůbec usnesení, proti kterémuž směřovala stížnost. Avšak dovolací rekurs jest po této stránce bezdůvodným, neboť při povolení exekuce rozhoduje toliko stav z té doby (§ 7 ex. ř.). Rekursní soud přezkoumává tedy otázku, byla-li exekuce právem povolena či nikoli, podle tohoto stavu, a okolnost, tvrzená až v dovolacím rekursu, že exekuce byla dne 20. listopadu 1926 zrušena, jest nepřípustnou novotou. Dále se uvádí, že soud, jenž povolil exekuci, zkoumá prostě, zda jsou tu podmínky povolení exekuce, a že jest věcí exekučního soudu, zda nemá odmítnouti výkon exekuce proto, že vyrovnací řízení není posud skončeno, takže soud procesní, jenž není zároveň exekučním soudem, musil exekuci povolit, vyhovuje-li návrh jinak zákonu. Ale i tu jest dovolací rekurs na omylu. K okolnostem §u 10 (1) vyr. řádu dlužno přihlížeti z moci úřadu, protože toto zákonné ustanovení jest velicím předpisem. Ale dovolací rekurs jest oprávněn z třetího uplatněného důvodu. V exekuční žádosti tvrdila vymáhající věřitelka, že má vykonatelný rozsudek krajského soudu ze dne 3. ledna 1926, podle něhož má jí zaplatiti povinná strana rukou nerozdílnou 14.186 Kč s přísl., že podle spisů téhož krajského soudu konalo se vyrovnání o jmění protokolované firmy Tomáš N. i obou veřejných společníků, jež bylo potvrzeno pravoplatným usnesením ze dne 25. června 1926, podle něhož měli věřitelé obdržeti 50% kvoty v pěti lhůtách, z nichž první ve výši 11% dospívala dne 1. října 1926, že však povinná strana zaplatila dne 11. října 1926 1.630 Kč, ačkoli kvota činila 1.650 Kč, takže placení bylo opozděné a neúplné, následkem čehož nastalo obživenutí původní pohledávky, a navrhla proto vymáhající věřitelka exekuci pro zbývajících 12.556 Kč s přísl. Vymáhající věřitelka se

tedy dovolávala ustanovení §u 57 vyr. ř. a čl. III. nov. čís. 99/1923 a jest zřejmo, že, majíc již po ruce exekuční titul, mohla zažádati o exekuci k vydobytí původní zbytkové pohledávky. Rekursní soud, přihlížeje k úřednímu záznamu ve spise ze dne 17. ledna 1927, poukazuje na to, že vyrovnací řízení ještě není skončeno soudním výrokem. Podle §u 10 (1) vyr. řádu nemůže ovšem po zahájení řízení nabyto býti pro pohledávku za dlužníkem soudcovského práva zástavního ani práva na uspokojení na věcech jemu náležejících a to zajisté až do té doby, pokud vyrovnací řízení nebylo pravoplatně skončeno nebo zastaveno (§§ 55 a 56, vyr. ř., srov. též rozh. č. 2235 a 4642 sb. n. s.). Avšak podle onoho úředního záznamu jest potvrzení vyrovnání již pravoplatným a jen formální skončení vyrovnacího řízení nebylo prý dosud možným. Avšak usnesení podle §u 55 vyr. řádu předpokládá již pravoplatně potvrzené vyrovnání, jehož opětne přezkoumávání není již dovoleno, netvoří tedy pravoplatnosti vyrovnání, nýbrž usnesení podle §u 49 vyr. ř., když nabylo právní moci, činí uzavřené vyrovnání právně účinným (rozh. čís. 5639 a 6071). Vyrovnací dlužník musí tedy dodržeti vyrovnání, bylo-li již pravoplatně potvrzeno, bez ohledu na to, že vyrovnací řízení nebv o ještě formálně prohlášeno za skončené. Nedodržel-li však vyrovnání včas a úplně, nastávají účinky § 57 vyr. ř. a čl. III. nov. Povinná strana v rekursu proti povolení exekuce uváděla toliko, že exekuce neměla býti podle § 10 vyr. řádu povolena, poněvadž vyrovnací řízení dosud nebylo pravoplatně prohlášeno za skončené. Tvzení toto mělo by význam, kdyby mezitím nebyly již nastaly účinky podle § 57 vyr. ř. a čl. III. nov. Proti podstatnému tvzení v exekuční žádosti o nesplnění pravoplatného vyrovnání a obživenutí původní zbytkové pohledávky se povinná strana nebránila. Dovolací rekurs jest tedy po této stránce odůvodněn a bylo mu vyhověti.

Čís. 6987.

Exekuci vyklizením na základě usnesení, jímž bylo dáno soudní svolení k výpovědi podle zákona na ochranu nájemců a do něhož byl vznesen rekurs, nelze povolití před uplynutím dne, kdy bylo dlužníku doručeno potvrzující usnesení rekursního soudu.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1927, R II 105/27.)

Exekuci vyklizením soud první stolice povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Povolení exekuce stalo se proti předpisu § 7 ex. ř., před uplynutím lhůty k plnění. Titulem exekučním jest usnesení první stolice ze dne 2. prosince 1926, jímž bylo dáno svolení k výpovědi a dlužníku uloženo, by byt nejpozději dne 3. ledna 1927 o 12. hodině polední vyklidil a